

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΥΜΜΑΧΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ, ΓΛΩΣΣΟΥ, ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΗ, ΑΝΥΠΟΦΟΡΗ!

ΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ ΚΑΙ ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ

Οι ξένοι συγγραφείς και ιδίως οι Γάλλοι ποιητάι υπήρξαν συχνά σκληροί προς την γυναίκα. Τήν μετεχειρίσθησαν με μεγάλη αυστηρότητα όσάκις έτυχε να τήν κρύνουν.

Ο Αλφόνσος Κάρ έγραψε κάποτε: «Μία γυναίκα με πνεύμα δέν εινε ποτέ όφραία. Όταν άκούτε για μία κυρία πώς εινε καλή ή καθώς πρέπει» θά ειπή πώς εινε άσημη». Ο Αββάς Γουέν, ειπε κάποτε ότι: «Η Κόλασις εινε στρωμένη με γυναικείες γλώσσες.» Επίσης ο Σολομων έλεγεν ότι: «Η γυναίκα εινε πικρότερη από τή θάνατο»!

Η σύζυγος του Λουκιανού Μανάρα συνετίθε να λέγη: «Ξέρετε γιατί κανένας δέν μιλεί έναντιον μου; Γιατί δέχομαι μόνο άνδρες»!

Έννοούσε δέ με αυτό ότι αι γυναίκες άλληλομισούνται.

— «Η γυναίκα, είτε καλή, είτε κακή, θέλει ξύλο!» έγραφεν ο Σακέτι. Επίσης ο Μιραμπώ έγραφεν ότι:— «Αι γυναίκες θά ήσαν χαριτωμένες άν δέν ήσαν τόσο κοκέτες»!

Καί διά τούς θεολόγους, ή γυναίκα εινε σύμμαχος με τόν Διάβολο! Εινε ό πειρασμός και ή καταστροφή μας!

Ας επανέλθωμεν όμως εις τούς συγγραφείς. Ο Μπωντελαίρ κοροΐδευε τας γυναίκες για τή συνήθεια που έχουν να δίνουν όνόματα ζώων εις τούς άνδρας. — «Λύκο μου!... Γκιτζικό μου!... Γάτο μου!... Α αυτές ή γλωσσικές ιδιοστροφίες, έξηγει ό Γάλλος ποιητής, δείχνουν καθαρά ότι αι γυναίκες ύφίστανται κάποια σατανική έπιρροή»!

Κάποιος άγνωστος συγγραφέυς του 15ου αιώνος γράφει επίσης για τας γυναίκες τά εξής:

— «Αν εύρισκόμουν στη φυλακή με δύο γυναίκες, θά παραχωρούσα εύχαρίστως τή μια αντί ενός τόμου του Λαροουακό.»

Επίσης κάποιος Γάλλος φιλόλογος γράφει: — «Τρία αίσθηματα κατέχουν τή γυναικεία καρδιά: Η φιλαρέσκεια, τό συμπέρον και ή ζήλεια. Η γυναίκα εινε επικίνδυνον έπιπλο στό σπητι ενός διανοουμένου. Προτιμώ μια γάτα. Εινε όλιγώτερο ένοχλητική»!

Ίδου τώρα και κάτι σχετικόν του Μοντεσκιέ:— «Ο πρώτος που έκαμε τή σύγκριση μεταξύ μιας όφραίας γυναίκας και ενός άνθους, ήταν ένας έρωτευμένος ή ένας άνόητος»!

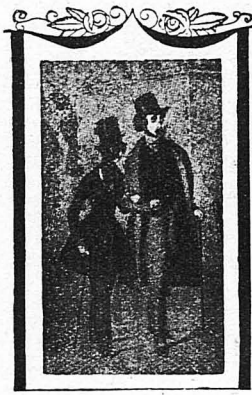
Ο Λά Μπουρξέ έγραψε εις τας Σκέψεις του: — «Όταν μια κόρη πλήττη εινε επικίνδυνη»!

Ας προχωρήσωμε όμως, ακόμη. Ο Πώλ Μπουρξέ λέγει ότι: «Μία γυναίκα που φιλολογεί, κάνει δύο σφάλματα: Αδέναι τόν αριθμό των βιβλίων και λιγοστεύει τόν αριθμό των γυναικων»! Ο Μπουρξέ έννοει με αυτό ότι, αι φιλολογούσαι κυρίαί παύουν να εινε γυναίκες. Σχετικώς με τας γυναίκες και τήν φιλολογίαν, ό ήμετερος Φώσκολος γράφει: — «Όταν ή γυναίκα δέν εινε τρελλά έρωτευμένη, δέν πρέπει να πιάνη τήν πένα στό χέρι της.» Ο Ταϊν έξ άλλου γράφει: — «Συμπαθούμε μια γυναίκα τρεις έβδομάδες, τήν αγαπούμε τρία χρόνια και τήν ύποφέρουμε επί μια εικοσιπενταετία»!

Τέλος μια Ίταλίσ ποιήτρια έγραψε κάποτε, άπευθυνομένη προς τας όμοφύλους της:

— «Γιά ν' αγαπηθήτε, μην αγαπάτε καθόλου»!

* * * Αντιθέτως άλλοι συγγραφείς μιλούν

Γεωργία Σάνδη και Ντέ Μυσσέ

εις τά έργα των για τή γυναίκα με σεβασμό. Αρκεί να θυμηθούμε προς τούτο τά θαυμάσια ποιήματα του Μυσσέ και τήν άλληλογραφία του με τήν Γεωργίαν Σάνδη, ή όποία υπήρχε φίλη του.

Ενώ όμως οι συγγραφείς από ένα μέρος κατηγορούν τό γυναικείο φύλο, από τό άλλο εξυμνοούν τήν γυναίκα που αγαπούν. Αρκεί να ένθυμηθήτε σχετικώς τήν Λαύρα, τήν Βεατροίκη, τήν Ίουλλα και τόσας άλλας φίλας μεγάλαιν ποιητών.

Μισούντες τας γυναίκας οι μεγάλοι συγγραφείς, θά έπρεπε φυσικά ν' αγαπούν τά βιβλία. Καί όμως ούτε και αυτό συμβαίνει. Εινε γωστόν σχετικώς ότι πολλοί εκ των διασημοτέρων συγγραφέων έτρεφαν άληθινή αντίπαθεια προς τήν ανάγνωσι. Η κυρία Σατοβριάν έγραφε κάποτε εις μίαν φίλη της:

— «Ξέρετε βέβαια τό μίσος του άνδρός μου για τής σκοτεινές φωλιές, που λέγονται βιβλιοθήκες». Ο Ρουσσώ και ό Σάντ Μπέβ δέν έδιάβαζαν σχεδόν ποτέ! Επίσης και ό Βίκτωρ Ουγγώ.

Επίσης ο Ίούλιος Σιμόν γράφει: — «Ο Βίκτωρ Ουγγώ δέν έχει ούτε ένα βιβλίο! Καί εγώ έχω μια βιβλιοθήκη με 25 χιλιάδες τόμους.

Ε λοιπόν και ό Βίκτωρ Ουγγώ εινε έν τάξει και εγώ δέν έχω άρκετά βιβλία!»

Ο Λαμαρτίνος όμολογούσε ότι ειχε άρχισι να διαβάξη εις ηλικίαν 50 έτών. Επίσης ό Ζολά δέν ήτο βιβλιόφιλος. Η βιβλιοθήκη του ήτο πιτωχή και άπετελείτο από βιβλία... σχολικά ή λαϊκά!

Κάποτε μάλιστα ό συγγραφέυς τής «Νανώς» έλεγε:

— Πουδς από μας διασκεδάξει με τήν ανάγνωσι! Μόνο οι τεμπέληδες έχουν καιρό να διαβάζουν. Μήπως οι μάγειροι και οι ζαχαροπλάστες τρώχουν τά γλυκά ποι έτοιμοχρον για τούς πελάτας; Καί ό Γκυ ντέ Μωπασσάν όμολογούσε ότι δέν του άρεσε ή ανάγνωσις: «Γιατί να διαβάζουμε άφού τά ξέρουμε όλα;» έλεγε.

Καί ό Πιέρ Λοτί, όταν έγινε άκαδημαϊκός, έξέπληξε τό άκροατήριόν του με τά δηλώσεις του για τήν ανάγνωσι:

— Δέν διαβάσω ποτέ, ειπε, από τεμπελιά, από δυσπιστία για τά έντυπα, και από πνευματική κόουρασι. Τά ξέρω όλα και τά ιοιώθω όλα από διαλοθησιν!» Ένας από τούς λεπτοτέρους Γάλλους ποιητάς, ό Άλμπέρ Σαμαιν ήταν επίσης έχθρός του βιβλίου. Εις ηλικίαν 24 έτών δέν ειχε διαβάσει τόν Βίκτωρα Ουγγώ. Ο Μπαυβιλ του έκαμε δριμείας έπιπλήξεις: — «Πώς; Δέν έδιαβάσατε τόν Βίκτωρα Ουγγώ; Καί εισθε ποιητής; Δέν έχετε τόν Ουγγώ εις τή βιβλιοθήκη σας; Εγώ θά πουλώσα τό ποικίλισμό μου για ν' αγοράσω βιβλία, άν ήμουν στην ηλικία σας!»..

Από τούς νεωτέρους Γάλλους ποιητάς ό Μορξές και ό Βερλαϊν ειχαν άληθινή λατρεία για τό βιβλίο.

Έχθροι λοιπόν οι συγγραφείς τής τής γυναικός και του βιβλίου. Καί όμως και τας γυναίκας ύπερηγάγησαν και βιβλία γράφουν και εκδίδουν.

Ο ΒΙΒΛΙΟΦΙΛΟΣ

Άλφρέδος Ντέ Μυσσέ

Βίκτωρ Ουγγώ

Λαμαρτίνος

Παύλος Βερλαϊν

Μποντελαίρ

Ίάκωβος Ρουσσώ

Σατοβριάν

Μαλλαρμέ